

Rozhodol sa, že svojich bývalých kamarátov nenechá napospas osudu. Rozhodol sa vo viere nájsť spôsob, ako ich zoznámiť so živým Kristom. Len čo sa v ten večer náboženský predstavitelia stratili, objal Ježiš Matúša a povedal mu: „Matúš, mám z teba radosť. Išiel si s kožou na trh, zorganizoval si tento večierok a bol to dobrý nápad. Ostal si verný sebe samému a tomu, čo dokážeš. Vedel si, aký spôsob evanjelizácie by tvojich priateľov vystrašil a pri akom sa budú cítiť dobre.“

ROZHODNUTIE

Bratia a sestry, čo ak život niekoho závisí od večerov ako tento. Budúcnosť Božieho kráľovstva závisí od toho, či budeme vo svojom každodennom živote robiť to isté, aby sme ľudí pritiahli do svojej blízkosti! Šírenie evanjelia - aspoň v dnešnom svete - sa dá zúžiť na otázku, či budeme hľadať nové spôsoby, ako oslovovať svojich priateľov, a či ich budeme pozývať objavovať plnosť, ktorá sprevádza život nasledovníkov Krista.

A teraz malý, ale dôležitý dodatok z knihy Túžba vekov: „Pri podobných zhromaždeniach Spasiteľovo poslanstvo došlo mnohých, ale priznali sa k nemu len po jeho nanebovstúpení. Keď sa pri vyliatí Ducha Svätého za jediný deň obrátilo tritisíc ľudí, boli medzi nimi mnohí, čo poslanstvo pravdy počuli prvýkrát pri stole publikánov, a podaktorí z nich sa stali aj zvestovateľmi evanjelia. Samotnému Matúšovi zostal Ježišov príklad pri hostine stálym poučením. Opovrhovaný publikán sa stal jedným z najoddanejších evanjelistov a svojou službou šiel čo najvernejšie v šľapajach svojho Majstra.“ (Túžba vekov, 28 kap.)

ŽIŤ ŽIVOT, KTORÝ ZA TO STOJÍ

Aj keď si tieto riadky možno čítate s myšlienkou: Už si ani nepamätám, kedy bol u mňa doma na spoločenskej akcii nejaký človek žijúci ďaleko od Boha, chcem, aby sa vám do srdca vrylo toto: V rovnakom duchu ako Matúš sa aj vy dnes môžete rozhodnúť pozvať k sebe zopár priateľov zo starého života a zopár priateľov z nového života a dôverovať Bohu, že z toho urobí niečo „veľmi dobré“.

Naplánujte grilovačku, spoločný výlet do prírody, prechádzku v parku, alebo čokoľvek iné, čo zodpovedá vašej povahe, životnému štýlu a situácii. Matúš nedostal žiadne zvláštne školenie a zrejme nemal ani mimoriadne nadanie, ktoré by ho na organizovanie večierkov predurovalo. Bol to jednoducho človek, ktorému záležalo na stratených kamarátoch a ktorý odmietol len tak vysedať a dívať sa, ako mrhajú svojím životom.

Matúšovské podujatie nemusí byť ani formálne, ani nákladné, ani prepracované do detailov, či dokonale naplánované. Jednoducho sa má konať. Keď budete veriť a zorganizujete niečo podobné, som si istý, že Kristus vám povie čosi také ako kedysi Matúšovi: „Ďakujem ti, že sa o mňa zaujímaš tým, že sa zaujímaš o moje deti. Ďakujem, že si použil dary, ktoré som ti dal - svoju tvorivosť, osobnosť a prístup k zdrojom - a že si svojim priateľom ukázal, ako ma spoznať. Len tak ďalej!“

Milé sestry, milí bratia, milí priatelia,

na základe výzvy zodpovedných orgánov nášho štátu a na základe rozhodnutia vedenia cirkvi sme sa v našich zboroch a skupinách rozhodli prerušiť spoločné sobotné Bohoslužby, a to do odvolania (vrátane spoločných stretnutí mládeže, študijných skupín a iných verejných činností).

Počas tohto obdobia je však možnosť sledovať vybrané sobotné Bohoslužby online na stránke <http://www.hopetv.sk/zive-prenosy/>.

Ďakujeme vám za pochopenie.

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

B·ADVENT

SPRAVODAJ
BRATISLAVSKÝCH ZBOROV

APRÍL 2020

POSOLSTVO PRE SÚČASNÚ SITUÁCIU

Svet sa za krátku dobu dostal do nepredstaviteľnej krízy. Nie kvôli množstvu ľudí postihnutých vírusom, alebo tým, ktorí mu už podľahli. Zdá sa, že najväčšou hrozbou je strach a neistota. Pilieri ľudskej istoty sa otriasajú v základoch a ľudia si zrejme s hrôzou uvedomujú krehkosť sveta, ktorý považovali za stabilný. Ľudstvo si zvyklo, že všetko zvláda a má svoj osud pevne v rukách. Krízy malé či veľké zvládneme vo svojej réžii – Boha ani vieru k tomu nepotrebujeme. A odrazu – je svet bezmocný a naplnený obavami. Čo táto skúška znamená pre ľudí dôverujúcich viac Bohu ako sebe? Je to čas, ktorý nás núti viac myslieť na svoj postoj k Bohu, k sebe aj k ostatným ľuďom. Svet nie je chorý na koronavírus. Svet/ľudia sú chorí na svoje „srdce“. Vírus je schopný Pán Boh zastaviť v ktorúkoľvek chvíľu, s ľudským srdcom však „bojuje“ už tisíce rokov.

1. Predovšetkým – modlime sa k Bohu. Ďakujeme mu za vieru, ktorú nám dal, za to, že táto vieru je schopná upokojiť naše srdcia. Pretože Boh je väčší ako tento svet, väčší ako to čo ľudstvo prežíva. Skloňme pred Ním v pokore svoje hlavy a srdcia a ďakujeme Mu, že nemusíme zúfať a žiť v neistote. Ap. Jakub napísal: ²Bratia moji, pokladajte to za radosť, keď prídu na vás rozličné skúšky, ³veď viete, že ak sa vaša vieru osvedčí, vedie to k vytrvalosti. (Jak 1)

2. Modlime sa tento svet, za ľudí okolo nás, za ich uzdravenie. Je nám určite ľúto ľudí, ktorí zomreli alebo sú postihnutí nebezpečným vírusom. Nezabúdajme však, že ľudstvo už veľmi dlho zomiera kvôli svojomu odklonu od Boha. Denno-denne zomiera od hladu vo svete viac ľudí ako je všetkých súčasných obetí koronavírusu. Ľudia zomierajú pod vplyvom vojen, násilia páchaných mocnými tohto sveta, ekonomickým vydieraním, v dôsledku klimatických a ekologických zmien, ktoré sme spôsobili svojím postojom k zemi, ktorú nám Boh dal, aby sme sa o ňu starali a „strážili ju“. Cesta k vyriešeniu tejto situácie nie je len v tom, aby sa zastavil postup vírusu, „aby sme ho porazili“ ako hovoria predstavitelia moci. Je dôležitejšie, aby sme Bohu dovolili „poraziť“ naše srdce, aby ho mohol očistiť a obnoviť. Áno, modlime sa za ľudí, nestrácajme súcit a solidaritu. Pomáhajme, starajme sa v rámci svojich možností, ale nezabúdajme, že to čo Boh robí je dôležitejšie a účinnejšie. Prosme, aby ľudia dovolili Bohu zmeniť ich srdcia, aby získali „pokoj, ktorý svet nemôže dať.“ (J 14,27)

3. Apoštol Peter v súvislosti s obdobím dejín, v ktorých sa nachádzame napísal: ¹¹Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, ¹²čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesia rozplynú v ohni a živly roztopia v páľave?! ¹³Podľa jeho prislúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť. ¹⁴Preto, milovaní, keďže očakávate takéto veci, usilujte sa, aby vás Pán našiel v pokoji, nepoškvrnených a bezúhonných. (2Pet 3) Nikto z nás dokonalý nie je, ani sa dokonalý nemôže cítiť. (Ak sa niekto cíti dokonalý, tak má o jeden problém oproti tým ostatným navyše!!!) Ap. Pavol upozorňuje: ¹³Skúška, ktorá na vás doľahla, je len ľudská. Boh je však verný. On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dá aj východisko, aby ste ju vládali zničiť. (1Kor 10)

4. Žijeme v čase, keď môžeme očakávať viac takýchto otrasov. Nechcem strašiť a pridávať niečo navyše k obavám, ktoré ľudia majú, ale Písmo nás upozorňuje a pripomína: ²⁸Keď sa toto začne diať, vzpriamte sa, zdvihnite hlavy, lebo sa blíži vaše vykúpenie. (Luk 21).

Ježiš príde skoro! Toto nie je hrozba – to je nádej – jediná nádej. Apoštol Peter nám pripomína, že Božie prorocké slovo má slúžiť ako svetlo v časoch tmy. ¹⁹„*Prorocké slovo sa stalo pre nás pevnejším. Dobre robíte, keď naň upierate svoj zrak ako na lampu, ktorá svieti na temnom mieste, až kým nesvitne deň a nevyjde vám v srdciach zornička.*“ (2Pet 1)

5. Ježiš povzbudzuje svojich učeníkov, aby v týchto náročných časoch považovali modlitbu za nevyhnutnosť. ³⁶„*Preto bďte celý čas a modlite sa, aby ste mali silu uniknúť všetkému, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka.*“ (Luk 21) (K. Badinský)

„POĎ ZA MNOU!“

10. MATÚŠOVA NAJHLBŠIA TŮŽBA

Súmrak pomaly ustupoval noci a ďalší dlhý deň sa chýlil ku koncu. Slnko na západnej oblohe začalo zapadať a v nejasnom svetle sa muži začali navzájom rozprávať. Spomínanie na detaily putovania prebudilo vravu o udalostiach, ktoré prežili. Zázračný rybolov, uzdravenie malomocného, trhanie klasov v sobotu a nevráživosť zákonníkov, kázanie na vrchu... Podľa svojho zvyku títo muži putovali od mesta k mestu, uzdravovali ľudí, vyučovali ich a nadväzovali s nimi rozhovory o tom, ako sa oslobodiť zo života v otroctve hriechu.

Matúš, vyberač daní, nazývaný aj Lévi a teraz už aj „učeník Ježiša“, sedel pri ohnisku s celou skupinou vrátane Ježiša a vychutnával si dar spoločenstva a priateľstva. Peter pripravil na večeru ryby. Po večeri sa opierali o veľké hladké skaly stojace všade naokolo, aby si oddýchli. Matúš hľadel na známe tváre v kruhu, no myšlienky mu odlietali oveľa ďalej.

Smiech, príbehy, úprimnosť, kamarátstvo. Nič nemôže byť lepšie než toto! -pomyslel si, keď sa snažil niekam zaradiť to, čo práve prežíval. Pre Matúša bol obraz jeho súčasného života ako sen. Len pred pár týždňami mu bola myšlienka takého spoločenstva úplne cudzia. Vyberači daní sa nestýkali s „fanatikmi“ nasledujúcimi židovskými učiteľov. Matúš sa však odhodlal a pripojil sa k Ježišovi.

V tých časoch boli židovskí vyberači daní vyvrhnutí. Dokonca aj židovskí náboženský vodcovia ich považovali za nenásytných zradcov. Vedelo sa, že svojim spoluobčanom berú ťažko zarobené peniaze a plnia nimi cisársku pokladňu. Systém vyberania daní bol viac-menej legálnym lupením. Uprostred tejto skorumpovanej mašinérie nabral Matúšov súkromný život celkom nečakaný smer. Lukášovo evanjelium ^(5,27) hovorí, že Ježiš jedného dňa vyšiel von, videl na mýtnici sedieť mýtnika - teda niekoho evidentne mimo rodiny veriach - a povedal mu, aby šiel za ním.

„*Nasleduj ma!*“ povedal Ježiš v to popoludnie udivenému Matúšovi. A ten bezcitný vyberač daní v zlomku sekundy zanechal všetko a vydal sa za Kristom. Rovnako ako jeho nový priateľ Peter, aj Matúš prišiel na to, že zanechať remeslo znamená rozlúčiť sa s vlastnou identitou i pohodlím stereotypu, o finančnej istote ani nehovoriac. „Z rímskych úradníkov boli v Palestíne najnenávidenejší publikáni (mýtnici). Príčinou neustálej roztrpčenosti a podráždenosti Židov bola skutočnosť, že dane im ukladala cudzia vláda, čo im pripomínalo stratu nezávislosti. A vyberači daní neboli len nástrojmi rímskeho útlaku, ale aj vydieračmi, ktorí sa svojvoľne obohacovali na úkor ľudu. Na Žida, ktorý tento úrad z rúk Rimanov prijal, sa hľadelo ako na zapredanca cti vlastného národa. Pohrdali ním ako odpadlíkom a zaradili ho medzi najväčších podliakov spoločnosti.“ (Túžba vekov, 28 kap.)

Matúša si však Kristovo pozvanie tak podmanilo, že zanechal svoje skazené zvyklosti a namiesto toho sa rozhodol kráčať v šľapajach človeka, ktorý podľa vlastných slov prijímal všetkých - a zdalo sa, že dokonca aj vyberačov daní. Asi to nebolo prvé stretnutie Ježiša a Matúša. Zrejme o Ježišovi Matúš už počul, možno ho aj videl uzdravovať, kázať, videl ako sa Ježiš správal k ľuďom. Keď sa však s Ježišom stretol tvárou v tvár, uveril, že Boh dokáže vyrovnáť aj to, čo bolo pokrivené.

OSTAŤ PRIATEĽOM HRIEŠNIKOV

Matúš spolu s ostatnými učeníkmi celé týždne putoval, aby Ježišovi pomohol uskutočniť dielo Jeho kráľovstva. Takto stretávali množstvo ľudí a je možné, že medzi nimi boli aj niektorí Matúšovi kolegovia alebo známi. Keď si večer znovu posadali k ohňu, ich tváre mu v mysli žiarili ako odfotoграфované. „Videli ma stáť pri Ježišovi, keď vyučoval. Vedia, že teraz patrí k nim.“ Čím dlhšie nad tým premýšľal, tým viac ho vlastné otázky trápili. On, Matúš, práve zakúšal pohodlie, zážrak a krásu Božieho prijatia, keď ho premošlo desivé vedomie. „Dnes večer tu zažívam niečo neskutočné. A okrem úžasnej skupiny priateľov, s ktorými sa teraz stretávam, mám aj istotu, že keď sa môj čas na zemi jedného dňa naplní, zvyšok večnosti strávim v nebi. Čo mám však, urobiť pre svojich kamarátov, ktorí stále vyberajú dane? Ani len netušia, čím momentálne žijem, a ako ďaleko sú oni!“

Matúš zápasil s tým, ako niekdajším priateľom vysvetliť podstatu svojho nového života. Cítil sa úplne bezmocný. Čo by mohol urobiť alebo povedať, aby sa jeho dva svety nezrazili, ale aby medzi nimi postavil most? Jedného po druhom si prechádzal známymi, s ktorými strávil väčšinu svojho života... tých ľudí, ktorí v tejto chvíli nemajú nijakú túžbu a teda ani nádej dostať sa do neba.

„Čo keby som zorganizoval večierok a pozval naň starých i nových známých? Keby som ich zavolať do svojho domu? Keby sa to podarilo, bolo by to neveriteľné!“

„Čo si o tom myslíš, Pane?“ spýtal sa v istej chvíli Ježiša. Majster nielenže súhlasil s tým, že je to skvelý plán, ale aj sľúbil, že príde aj on. V nasledujúcich dňoch na večierok sľúbili prísť všetci Matúšovi priatelia - starí i noví, tí ešte nezachránení aj tí, ktorí sú už oddaní viere.

Očakávaný večer konečne nastal a veci sa vyvinuli podľa Matúšových predstáv. V jeho dome sa v ten večer začali miešať a zhovárať ľudia z jeho starého života s ľuďmi z jeho nového života. Narážali do seba, rozprávali sa, nadväzovali nové známosti a možno aj priateľstvá. Len si predstavte Matúša, ako v istej chvíli prosí Boha: „Prosím, Bože, prosím, daj nech sa tu dnes večer niečo stane. Urob v srdciach mojich starých kamarátov niečo radikálne - tak ako si to urobil aj v mojom!“

Kým Matúš prosil o Boží zásah, veci nanešťastie nabrali dramatický spád. Objavili sa nahnevání farizeji. Títo milovníci zákona a kaziči dobrých vzťahov si netrúfli na Ježiša ale začali ho ohovárať pred jeho učeníkmi. Hrozilo, že tento krásny a nádejný večer úplne pokazia.

„Ako to, že váš učiteľ jedáva s colníkmi a hriešnikmi?“ pýtali sa závistliví rabíni. Ježiš nečakal na odpoveď učeníkov, ale sám odpovedal: „*Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Chodte a naučte sa, čo to znamená: Milosrdenstvo chcem a nie obete. Neprišiel som povolať spravodlivých, ale hriešnikov*“ (Mat 9,12,13). Farizeji sa pokladali za duchovne zdravých, teda takých, čo nepotrebujú lekára. Na vyberačov daní hľadeli ako na duševne nevyliciteľných ľudí. Nebolo teda Kristovým poslaním ako lekára vyhľadať práve tých, čo potrebovali jeho pomoc? Aj keď si farizeji priveľa o sebe mysleli, v skutočnosti boli v horšom stave, než tí, ktorými pohrdali. Publikáni neboli tak fanatickí a seabedomí, a preto boli pravde prístupnejší. Ježiš povedal rabínom: „*Chodte a naučte sa, čo to znamená: Milosrdenstvo chcem a nie obete.*“ (Túžba vekov, 28 kap.)

Ježiš sa bežne stýkal s hriešnikmi. Vyžadovala si to podstata jeho misie. Prečo? Lebo ho prirodzene trápilo viac to, kam ľudia smerujú, než to, kde sa práve nachádzajú. Prišiel, aby zachránil chorých hriešnikov a utíšil smädné duše. Rád sa pustil aj do šarvátky, ak tým mal poslužiť Bohu, ktorý dal všetko, čo mal, aby práve ľudia ako Matúš alebo jeho priatelia mohli byť zachránení.

Sila Matúšovho príbehu je veľmi pôsobivá. Človeka, ktorý žil egoistický život, nečakane pozvali do Božej rodiny. Odpovedal tak, že všetko zanechal a okamžite začal nový život. Postupom času Ježiša spoznával a ten ho doslova očaril. A aby toho nebolo málo, nadviazal priateľstvo s Petrom, Ondrejom, Jakubom, Jánom a ďalšími a tak sa mu dostáva veľa povzbudzujúceho spoločenstva. Povedané v skratke - zistil, že táto malá komunita Božích ľudí je tým najlepším, čo kedy zažil.

Je tu jeden problém. Čo urobí so svojimi niekdajšími priateľmi? Bud' sa vytráti z ich života a zabudne na nich, alebo sa rozhodne postaviť most cez priepasť.